

РЕШЕНИЕ

№ 4473

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3608** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на Национално Т. управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, представлявана от председателя на УС, чрез пълномощник юрк. Д. против решение от 08.11.2022 г., обективизирано в протокол № 17588, постановено по н.а.х.д. № 9643/2022 г. по описа на Софийския районен съд. Наведени са доводи за незаконосъобразност на решението по съображения за неправилно прилагане на материалния закон - касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН. Оспорва се решаващият извод на районния съд за недоказаност на авторството на деянието. Изтъква се, че привлеченият към административна наказателна отговорност не е отрекъл да е управлявал процесното ППС, нито е възразил срещу нарушението, за което му е съставен АУАН. Счита, че в административнонаказателното производство по безспорен начин са установени нарушението и субектът на нарушението. Претендира се отмяна на обжалваното решение.

Ответникът Т. К. Г., чрез пълномощника си адв. И., изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Подробни съображения излага в отговор на касационна жалба от 15.02.2023 г. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 003946/20.06.2022 г., издадено от Началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално Т. управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“ (А.), с което на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, на Т. К. Г., е наложено административно наказание глоба в размер на 1800 лева за извършено нарушение по чл. 139, ал. 7 от ЗДвП.

Въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установено, че на 15.12.2021 г., в 16:47 часа, пътно превозно средство (ППС) е регистрационен [рег.номер на МПС] - тежкотоварен автомобил, марка Рено, модел: Т, с обща техническа допустима маса – над 12 тона, брой оси-5, Евро 6, се движи по път А-6 км 50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не е заплатена пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, ал. 2 от Закона за пътищата. Приложени са статични изображения във вид на снимков материал на пътното превозно средство, неговата табела с регистрационен номер, датата, часа и мястото на движение по участък от път, както и на основание чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП е създаден доказателствен запис в електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата.

Този факт е констатиран при извършена проверка на МПС на 02.01.2022 г., в 17:00 часа, при преминаването му през ГКПП К., при излизането му от територията на Република България, към който момент същото се управлявало от Т. К. Г.. Посоченото превозно средство, както към датата на извършване на нарушението 15.12.2021 г., така и към настоящия момент, е собственост на търговско дружество "Джи Ел Фрейт Ай Ти" ЕООД.

Съставен е АУАН №003946/15.12.2021 г. от инспектор сектор „Контрол и правоприлагане-ГКПП К.“, с който на Т. Г. е повдигнато административно-наказателно обвинение за нарушение на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП. Актът е предявен на нарушителя за запознаване на 02.01.2022 г. Срещу така съставения акт, на 04.01.2022 г. са депозирани възражения от Т. Г., в които се изтъква, че нито водачът, нито дружеството-ползвател имат вина за твърдяното нарушение. От Национално Т. управление е изискано становище от дружеството, действащо в качеството на национален доставчик на услуги за електронно таксуване на пътни такси. С писмо вх. № 53-00-3352/17.06.2022г. А.-НТУ са уведомени, че за цитираното

ППС е регистрирано нарушение, тъй като бордовото устройство, асоциирано към превозното средство, е било изключено поради липса на захранване от 15:44 часа до 17.09 часа на 15.12.2021 г.,

Въз основа на така съставения АУАН е издадено наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че авторството на деянието е останало недоказано, доколкото не са налице доказателства, че на 15.12.2021 г. именно Т. Г. е управлявал това моторно превозно средство в момента на извършване на нарушението, предвид факта, че същото е разполагало с двама водачи.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Касационната инстанция напълно споделя решаващия извод за недоказаност на авторството на нарушението. Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП, в приложимата ѝ редакция, задължение на водача е преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице.

В случая обаче се касае за заснемане на нарушение чрез техническо средство, като посредством изготвените от въпросното техническо средство веществени доказателства не може да се установи самоличността на водача, който е управлявал ППС в момента на нарушението. От друга страна, проверката от органите на НТУ, при която е констатирано нарушението, следва момента на извършването му и не може да се приеме за безспорно, че водачът, който е управлявал тежкотоварен автомобил, марка Рено, модел: Т, с регистрационен [рег.номер на МПС], на датата на проверката, е същият, който е извършил въпросното нарушение.

Превозното средство е собственост на юридическо лице "Джи Ел Фрейт Ай Ти" ЕООД. Липсват каквито и да е доказателства, че именно Т. Г. да е управлявал товарният автомобил на датата, за която е установено нарушението, което би обосновало ангажирането на неговата административнонаказателна отговорност на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. По делото не са налице доказателства на 15.12.2021 г. товарният автомобил да е спиран за проверка от контролните органи на А. или установяването по друг начин на водача на автомобила към тази дата. Ето защо, наказващият орган, чиято е доказателствената тежест не е ангажирал категорични доказателства, установяващи по необходимия несъмнен начин, че именно наказаното лице е управлявало ППС-то и на 15.12.2021 г.

Отделно от това, видно от представените Пътен лист №0003255, издаден за периода от 03.12.2021 г. до 15.12.2021 г., както и Справка - извадка от Електронната система Rapas, за маршрута на товарния автомобил с рег. [рег.номер на МПС], на дата: 15.12.2021 г., в часовия диапазон от 16:00 часа до 17:00 часа, водач на ППС е М. И. Н.. Предвид на това, няма основание да се счита, че в посочения период ответникът по касация е управлявал превозно средство, използвано в търговската дейност на своя работодател.

Необходимо е било, преди съставянето на АУАН или преди издаването на наказателното постановление (арг. от чл. 53, ал. 2 от ЗАНН), съответните длъжностни лица да съберат доказателства, които по достатъчно категоричен начин

да установят самоличността на нарушителя.

Транспортът на стоки е правнорегламентирана дейност, вкл. от норми на общностното право, задължително изискваща съставяне на множество документи, вкл. за водача на автомобила, поради което авторството на деянието е възможно и не трудно установимо. Това че Т. Г., като водач на автомобила в момента на проверката, не е възразил срещу констатациите в АУАН не освобождава административно наказващия орган от задължението му да обоснове със съответните доказателства авторството на извършеното на тази дата нарушение. В този смисъл настоящият състав счита, че административно наказващият орган не е ангажирал доказателства, които в нужната степен да доказват, че на посочената в АУАН и в наказателното постановление дата именно Т. Г. е извършил посоченото нарушение.

Изложеното обосновава извод за неоснователност на касационната жалба.

Процесуалният представител на ответника по касация е направил искане за присъждане на възнаграждение на основание чл. 38 от ЗА. Приложен е договор за правна защита и съдействие /л. 16/, от който е видно, че на Т. К. Г. се предоставя правна помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА. Правото на адвоката да окаже правна помощ на лице по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА е установено със закон и в случаите, когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, но не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА. За да упражни правото си, адвокатът следва да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че помощта се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА. В конкретния случай посочените предпоставки са налице, поради което на адв. В. Г. И. следва да се присъди възнаграждение в размер на 400 лв., което представлява минималният такъв по чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед горното и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл.63 ЗАНН, Административен съд София-град, XIX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 08.11.2022 г., обективизирано в протокол № 17588, постановено по н.а.х.д. № 9643/2022 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на адвокат В. Г. И. разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) лв., на основание чл. 38, ал. 2 Закона за адвокатурата.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

